

Luzana Pospíšilová
ilustroval Drahomír Fuštan

Kouzelná Vřída

čte ni
pro
prvníáč
ky

GRADA

Kačka ONDRA

JONÁŠ

TADEÁŠ

KLÁRKA

KAMILKA

TOMÁŠ

MARUŠKA

Petríček

RENĚ

STANDA

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Používání elektronické verze knihy je umožněno jen osobě, která ji legálně nabyla a jen pro její osobní a vnitřní potřeby v rozsahu stanoveném autorským zákonem. Elektronická kniha je datový soubor, který lze užívat pouze v takové formě, v jaké jej lze stáhnout s portálu. Jakékoliv neoprávněné užití elektronické knihy nebo její části, spočívající např. v kopírování, úpravách, prodeji, pronajímání, půjčování, sdělování veřejnosti nebo jakémkoliv druhu obchodování nebo neobchodního šíření je zakázáno! Zejména je zakázána jakákoliv konverze datového souboru nebo extrakce části nebo celého textu, umístování textu na servery, ze kterých je možno tento soubor dále stahovat, přitom není rozhodující, kdo takovéto sdílení umožnil. Je zakázáno sdělování údajů o uživatelském účtu jiným osobám, zasahování do technických prostředků, které chrání elektronickou knihu, případně omezují rozsah jejího užití. Uživatel také není oprávněn jakkoliv testovat, zkoušet či obcházet technické zabezpečení elektronické knihy.

čte ní
pro
prv ňáč
ky

Mgr. Zuzana Pospíšilová

KOUZELNÁ TŘÍDA

Vydala Grada Publishing, a.s.
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
www.grada.cz
jako svou 4073. publikaci

Ilustrace Drahomír Trst'án
Odpovědná redaktorka Helena Varšavská
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 72
Vydání 1., 2010

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.
Husova ulice 1881, Havlíčkův Brod

© Grada Publishing, a.s., 2010
Cover Illustration © Drahomír Trst'án

ISBN 978-80-247-3462-0 (tištěná verze)
ISBN 978-80-247-7447-3 (elektronická verze ve formátu PDF)
© Grada Publishing, a.s. 2012

Obsah

Předmluva	7
Pan učitel Starý	9
Zkoušení	13
Splněné přání	17
Nová paní učitelka	21
Zvláštní hodina	25
Porada	29
Je ukazovátko opravdu kouzelné?	33
Výprava do kabinetu	37
Čarodějnice, nebo kouzelnice?	41
Záhada je vyřešena	45
Svačtinová oslava	49
Návštěva pana ředitele	53
Přípravy na školní výlet	57
Na hradě Strašníku	61
Opravdový poklad	65
Kouzelný dárek	69

Předmluva

Každý den se kolem nás se dějí podivuhodné věci. Stačí se jen dobře dívat a trochu přemýšlet. Knížka Kouzelná třída vás zavede do světa na pomezí mezi fantazií a realitou, do školního prostředí, které je blízké zejména dětem na počátku školní docházky. Přestože je kniha zařazena do edice Čtení pro prvňáčky, může ji číst kdokoliv, bez ohledu na věk. Napínavý děj bude jistě obrovskou motivací k samostatnému čtení.

Svůj půvab knize dodávají i nádherné, dějově bohaté obrázky pana Drahomíra Trst'ana. Nezbývá než popřát
HEZKÉ POČTENÍČKO!

Pan učitel Starý

Pan učitel Starý byl opravdu starý. Učil už spoustu let, vychoval mnoho žáků a teď by si zasloužil odpočívat. Za celou dobu neviděl tak neposlušnou třídu. Vždycky, když vešel do třídy těchto divochů, přepadaly ho chmurné myšlenky.

Po zazvonění tedy vešel do třídy, ale děti si ho nevšímalý. „No tak, děti, klid!“ snažil se usměrnit rozdováděné žáky. „Už na ně opravdu nestačím!“ pomyslel si. Pak se ale vzchopil a ukazovátkem zabušil na tabuli. Než si však stačil vymínit klid, přistála mu na hlavě houba k utírání tabule, která byla mokrá a špinavá. V tu ránu třída ztichla. Pan učitel si oddychl a rukou si otřel

špinavé čelo. „Co to mělo znamenat?“ snažil se o přísný tón. Všichni klopili oči, jen Vendulka řekla: „Stojka se pral s Horákem a škaredě si nadávali.“

„Žalobníček žaluje, pod nosem si maluje,“ posmívali se oba kluci a Stojka Vendulku zatahal zezadu za cop, až se bolestí rozplakala.

Ted' už toho měl pan učitel právě dost. „Proč ubližuješ spolužačce? Omluv se!“

Stojka neochotně zamumlal cosi, co znělo jako „omiň“.

Pak přišel pan učitel ke Standovi Horákovi a zeptal se ho, proč se o přestávce pral.

„Ale Stojka si začal,“ bránil se Horák.

„To není pravda, ty lháři!“ křičel Stojka.

„Ale chlapi, to by snad stačilo, ne?“

Podejte si ruku na usmířenou,“ zachraňoval

situaci pan učitel. „Není dobré dělat si zbytečně nepřátele, nikdy nevíte, čím vám pomoci budete někdy potřebovat. Kdyby se všichni lidé hádali a prali jako vy, to by byl na světě pěkný pořádek!“

Adélka s Maruškou seděly v lavici a bylo jim pana učitele líto. Je moc hodný a musí se rozčilovat jen kvůli nějakým darebákům. Pan učitel se pomalu vracel k tabuli. Na zemi stále ležela mokrá houba, a tak Maruška přiskočila a houbu zvedla. „Děkuji ti, Maruško,“ pochválil ji pan učitel.

Zkoušení

„Dneska budu zkoušet!“ oznámil pan učitel. Posunul si brýle na nose a zalistoval ve svém notýsku. „Stojka a Horák k tabuli!“ vyzval je pan učitel. Oba se ze zadních lavic otráveně došourali k tabuli a každý si stoupl na opačný konec. „Ba ne, chlapci. Musíte k sobě blíž, protože budete zkoušení společně. Abyste dostali dobrou známku, musíte spolupracovat.“ Standa Horák se neochotně posunul víc doprostřed a René Stojka se štítivě postavil vedle něj.

„Vezměte si křídu,“ vybídl je pan učitel. „Nakreslíte strom. Každý půlku. A popíšete všechny jeho části. Pusťte se do práce!“ Standa začal kreslit jako první. René ho

hned následoval, ale mezi oběma polovinami stromu zůstala mezírka. Ani jeden se nechtěl dotknout čáry toho druhého. Standa nahoru napsal VRŠEK, dolů SPODEK a doprostřed PROSTŘEDEK. Třída vybuchla smíchy. René Standovy nápisy smazal, ale ten se urazil a ušetřil mu políček. René si to nenechal líbit, a tak byli oba zase v sobě.

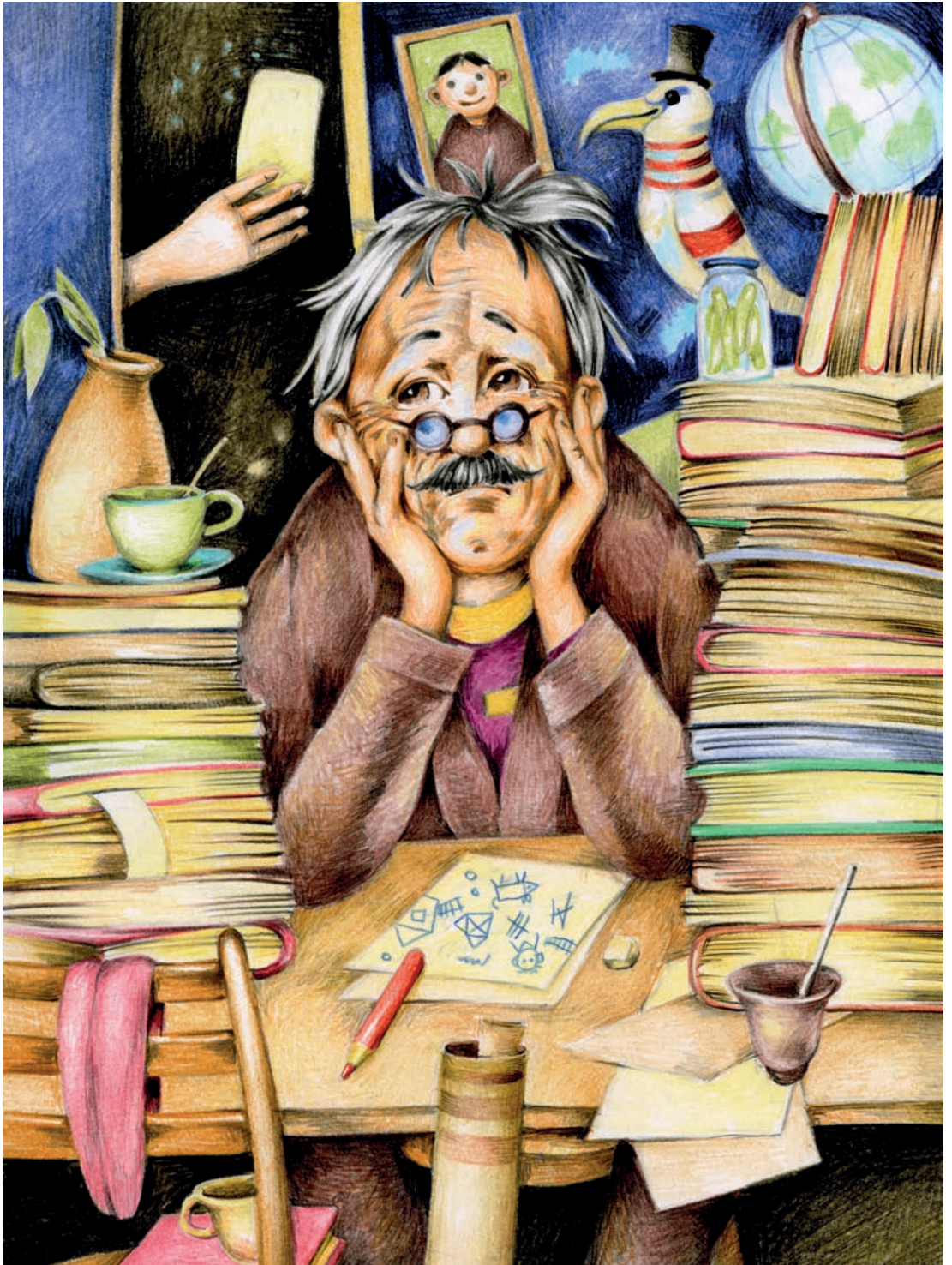
Pan učitel je sice okřiknul, ale nepomohlo to. Vůbec si ho nevšíмали. Náhodou šel zrovna po chodbě pan ředitel, který uslyšel rámus. Silně zaklepal a rázně vešel dovnitř. Oba práce chytil za límec a zvednul je do vzduchu. Ve třídě bylo rázem hrobové ticho. „Dejte mi žákovské knížky, a hned!“ zakřičel pan ředitel a oba darebové je poslušně přinesli. Ovšem až když je pan

ředitel zase pustil na zem. „Máte tady pěkný nepořádek, pane kolego! Stavte se po vyučování za mnou do ředitelny!“ pronesl směrem k panu učiteli a odkráčel.

Maruška se naklonila k Adélce a špitla: „Chudák pan učitel, měly bychom mu nějak pomoci!“

Pan učitel měl slzy na krajíčku. Rozechvělým hlasem řekl: „Vezměte si pracovní sešit z matematiky a vyplňte stranu 25, 26 a 27. Bude to na známky!“ Pak si stoupl k oknu a o něčem přemýšlel.

Splněné přání

Pan učitel seděl v kabinetě s rukama v dlaních. Od pana ředitele dostal kázání, že by si měl třídu lépe hlídat. Jenže to se lehkou řekne. „Pravda, mám už věk, už bych mohl jít do důchodu,“ rozmlouval pan učitel sám se sebou. Jen kdyby se našel někdo, kdo by ty moje darebáky měl rád stejně jako já! Nikdo ze školy mou třídu učit nechce, že prý jsem je nevychoval!“

Najednou se ozvalo jemné zaklepaní. Pan učitel si rychle uhladil rozcuchané vlasy a řekl: „Dále!“

„Dobrý den, jmenuji se Jasmína Bílá a ráda bych se ucházela o místo učitelky,“ řekla milým, zvonivým hlasem.

„Ale to musíte za panem ředitelem. A co chcete vlastně učit?“ zeptal se pro jistotu pan učitel. Napadlo ho, že by třeba mohla učit jeho třídu a on by šel do důchodu luštit křížovky a chytat lelky, jak o tom už dávno snil. „Přece Vaši třídu! Pane Starý, vždyť jste si přál jít do důchodu, není to tak?“

Pan učitel zalapal po dechu. Jak to může vědět? Vždyť jsem o tom nikdy nikomu neřekl. „Jak víte, jak se jmenuji?“ zeptal se a mladá dáma mu mile, ale rázně odpověděla: „Máte to přece napsáno na dveřích!“ Pan učitel se zastyděl a po ničem dalším raději nepátral. Místo toho řekl: „No, hodilo by se mi, kdyby po mně někdo přebral mou třídu.“ Pak se zamyslel a opatrně dodal: „Oni jsou docela hodní,

ale někdy trochu zlobí.“ „Já vím! Nemějte obavy, přesně na to jsem vyškolená!“ usmála se paní učitelka Bílá. „Tak kdybyste chtěl, mohla bych rok učit Vaši třídu,“ řekla a podala panu učiteli vizitku. Byla netradičně lehká, průhledná a barevná jako motýlí křidélko. Pan učitel nic rozmýšlet nepotřeboval. „Byl bych rád, kdybyste mou třídu učila hned. Klidně od zítřka!“ Paní Jasmína Bílá kývla, a tak společně odešli do ředitelny, oznámit to panu řediteli.